



Sova povražica.

Lasje mi vstajajo po glavi,
 Tak krut zločin mi zgodba pravi:
 Kraj gozda v borni lovski koči
 Ubije ženo mož po noči.
 Za kočjo jo z zemljó zagrne
 Pod hojo — in se v kočjo vrne;
 Za njim pa sova se prismuče,
 Na streho séde, divje uče;
 Vso noč ti vpije neprestano.
 Da se zasveti jutro rano.
 Ko pridejo zvečer mrakovi,
 Grče spet sovini glasovi.
 A lovec bled po koči hódi,
 Lasé si ruje, čudno blódi;
 In v vsaki senci, v vsakem kóti
 Se zdí mu, da ga žena móti:
 Čim dalje vrág divja na strehi,
 Tem huje žgó morilca grehi.
 Iz kočje plane vèn v mrakove
 In bega skozi lés in rove,
 Prepleza rte in skalovje,
 Prodira skozi trn, grmovje;
 Od spredaj sovin vrišč ga pláši,
 Od zadaj ženin duh ga stráši:
 In ves krvav v ponočnem mrazi
 Do kočje v lésu se priplazi,
 In kliče, že držeč za kljuko:
 »Odpravi, mož, mi strášno muko!
 In čuje v koči zagovórník,
 Brž vstane, odsloní zapórník,
 In lovec mu pripoveduje,
 Kako ga sova zasleduje,
 Da ženin duh ga silno muči
 Po noči in pri dnevní luči:
 »Pri tebi iščem si pomóci
 Hiteč do tebe v pozni noči.«
 In zagovórník lovcu reče:

»Za to te vest naj nič ne peče,
 Preženem jutri ti nadlogó,
 Začáram sovo in soprogo;
 Le sove več nikar ne draži,
 Da ptica se ti ne povraži.«
 Spet skoči lovec vèn v mrakove,
 Dreví čez grm in strm in rove,
 Hiteč domu čez čér, skalovje
 In skozi trnje in lesovje;
 Od zadaj ženin duh ga stráši,
 A nad glavó ga sova pláši.
 Doma brž v kočjo se zaklene;
 Vrh strehe sova spet počene,
 In strašno svoj »hu-hu« ponavlja,
 Ko lovec zbehan spat se spravlja.
 Preméta mož se na ležišči,
 Pláše ga duh in sove vrišči.
 Razjarjen vstane, puško zgrabi,
 Svét zagovórníkov pozabi,
 Ven plane — pok! — zvali se ptica,
 Iz nje vzleti pa sov kopica:
 Pol stréhe jata sov pokrije,
 In divje uče, grozno vpije;
 Preklinja lovec in sopíha,
 Po sovah s protom ljut udriha;
 Pa vse pobíte, mrtve sove
 Izpremené se v jate nove.
 Mož tolče in se ne upéha:
 Mož nehaj, sov je polna streha!
 Ne čuješ, kaj grče nasproti?
 Umákni se, oj, beži s poti!
 Ne čuje, dvigne prot, udari — —,
 Obspé ga jata in mesari — — —
 Ko v jutru drugi dan napóci,
 Gre zagovórník k lovski koči:
 Mrliča zrè ter ljute rane,
 Kaj bilo je, takoj ugane.

A. H.

